

HRDINA

Írán, Francie – 127 minut – 2K 1:2.39, zvuk 5.1, BAREVNÝ / DCP /
ŽÁNŘ: drama, thriller
PREMIÉRA CZ: 20. 1. 2022

Scénář a režie: Asghar Farhadi

Objednávky: Pilot Film s.r.o., Johana Hořejší, telefon.: 728 130 224, johana@mimesis.cz

SYNOPSIS: Rahim je ve vězení kvůli dluhu, který nebyl schopen splatit. Během dvoudenní propustky na svobodu se snaží přesvědčit svého věřitele, aby odvolal svou žalobu na zaplacení části dlužné částky. Věci však nejdou podle plánu...

Originální / anglický název: Ghahreman / A Hero

Rok premiéry: 2021

Používané jazyky: Farsi

Režie: Asghar Farhadi

Scénář: Asghar Farhadi

Hrají: Amir Jadidi, Mohsen Tanabandeh, Fereshteh Sadrorafaii, Sahar Goldoust, Maryam Shahdaie, Ali Reza Jahandideh, Ehsan Goodarzi, Sarina Farhadi, Farrokh Nourbakht, Mohammad Aghebati, Saleh Karimai

Producenti: Alexandre Mallet-Guy - Asghar Farhadi

Koprodukce: Olivier Pčre, Rémi Burah

Line produkce : Hamidreza Ghorbani

Produkční manager: Mohammad Yamini

Kamera: Ali Ghazi

Skript: Ghazal Rashidi

Kostýmy: Negar Nemati

Production designer Mehdi Mousavi

Asistent režie: Amin Khankal

Zvuk: Mehdi Saleh Kermani

Střih: Haydeh Safiyari

Střih zvuku: Mohammadreza Delpak

Mix: Bruno Tarričre

Produkce: Memento Production, Asghar Farhadi Production

Ve spolupráci s: Memento Distribution, Memento International

Koprodukce: ARTE France Cinéma

Partnerství: ARTE France

S podporou: Région Île-De-France, CNC, Aide aux Cinémas du Monde – Centre National du Cinéma et de l'Image Animée – Institut Français

Mezinárodní distribuce: Memento International

Česká distribuce: Pilot Film s.r.o. <http://pilot-film.cz/>

Rozhovor s režisérem Asgharem Farhadim

Jak vás napadla myšlenka napsat film *Hrdina*?

Už delší dobu jsem podobné příběhy četl v novinách. Příběhy obyčejných lidí, kteří se dostali do centra pozornosti díky něčemu dobročinnému, co udělali. Tyto příběhy měly často podobné rysy. *Hrdina* nebyl inspirován konkrétním příběhem z novin, ale když jsem ho psal, měl jsem tyto historky z tisku na mysli.

Proč se příběh odehrává v Šírázu?

Téma filmu mluví samo za sebe. V Šírázu se nachází spousta starobylých pozůstatků, důležitých a slavných stop iránské identity. Hlavním důvodem, proč jsem si vybral toto město, je osobitost příběhu a postav. Ale vedlejším důvodem je i to, že jsem si chtěl oddechnout od ruchu Teheránu.

Jak jste psal scénář k filmu?

Zpočátku jsem měl o příběhu jen matnou představu, a to díky těmto skutečným událostem. Postupem času se představa vyjasnila. Pokaždé pracuji stejným způsobem. Podnětem může být nějaký obraz, pocit, krátká zápleтка, která se časem rozvine. Někdy to všechno může zůstat jen kdesi v mé mysli, aniž bych věděl, že z toho jednou vznikne scénář. Čas je významným spojencem. Některé z těchto zárodků samy zmizí, jiné přetrvávají, rostou a zůstávají s vámi jako nedokončený proces, který čeká jen na to, až ho dokončíte. To je ten moment kdy se mi pomocí různých poznámek začíná rýsovat myšlenka. Pak přichází průzkum a první náčrty, které vám napoví, jakou cestou se vydat. Téměř každý příběh, který jsem napsal, se v mé mysli vyvíjel tímto způsobem. Nepamatuji si, že bych někdy od základu napsal kompletní příběh s přesným začátkem, středem a koncem.

Znáte kompletní životní příběhy vašich postav?

Ty různé poznámky, o kterých jsem mluvil dříve, spočívají z větší části v prozkoumávání minulosti postav. Tento krok, který je vždy časově velmi náročný, se v podstatě týká hlavních postav. Celé měsíce si dělám poznámky na různé barevné papírky o všech nápadech souvisejících s příběhem, který píšu. Jednu barvu mám na nápady, které určitě do scénáře zakomponuji, a druhou na nápady, u kterých si ještě nejsem jistý. Řada těchto poznámek se přímo při psaní nepoužije. Nedávají jasné informace pro psaní scénáře, ale pomáhají mi lépe porozumět postavám. Během této přípravné fáze se buduje mnoho rysů minulosti postav, které ve filmu zanechávají více či méně viditelné stopy.

Rahimova postava je poměrně nejednoznačná. Na mysli mám ten jeho úsměv, který má vždycky na tváři...

Mám pocit, že aby tento film působil reálně, bylo zapotřebí vytvořit komplexní povahy postav. Stejně jako ve skutečném životě se povahy lidí skládají z mnoha aspektů a za určitých okolností jeden z nich převládne a projeví se výrazněji. Jedná se o "šedé" postavy: nejsou stereotypní, ani jednotvárné. Stejně jako každý skutečný člověk v každodenním životě jsou i ony protikladné, mají antagonistické sklony a při rozhodování jsou rozpolcené. Rahimův úsměv je součástí souboru vlastností, které se postupně projevily během měsíců zkoušení, kdy se řešilo, jak definovat herecký projev herce, který jeho postavu ztělesní. Šlo o to, dodat mu tuto "šedou" povahovou vlastnost, která je součástí každodenního života.

Jaký je váš postup, aby skupinové scény, zejména ty v rodině, působily přirozeně?

To vychází z velké části ze psaní. Je to nevědomý proces. Dochází k tomu, když celý štáb a herci dbají na to, aby každý detail scény byl věrohodný a autentický, a ze všech sil se snaží vdechnout scénáři život. Protože chování postav a dialogy nebyly nereálné nebo založené na klišé, herci se snažili, aby scéna nepůsobila povrchně. Existuje totiž riziko, že hledání přirozenosti působí samo o sobě uměle. Tato hranice je velmi tenká a nenápadná a je třeba si dávat pozor, abyste ji nepřekročili. Každodenní život může být zbytečný a nudný. Jako režisér musíte dbát na to, aby toto úsilí o realistickou scénu, téměř jako z dokumentu, nebylo spojeno s pomalým rytmem každodenního života.

Siavash žije se svým strýcem a tetou, Farkhondeh žije se svým bratrem: V těchto velkých rodinách cítím opravdovou solidaritu, která se někdy může stát přítěží. Je to v Íránu běžné?

Myslím, že stejně jako v mnoha jiných zemích to tak funguje v hlavních nebo alespoň ve velkých městech. Jinde je však každodenní život pomalejší, rodiny neztratily svou identitu, svůj tradiční způsob života a tyto spojené rodiny jsou běžnější. Rodinné vztahy jsou proto rozvinutější a v případě, že se někdo ocitne v nouzi, se všichni cítí být zapojeni. V takovém sociokulturním prostředí jsem vyrostl. Před dvaceti lety v íránském jazyce neexistovala věta "to není můj problém". Toto chování bylo do naší společnosti přeneseno a ztělesňuje nový model vztahů.

Postava Bahrama, muže, kterému Rahím dluží peníze, je také velmi nejednoznačná...

Tato postava by obvykle měla být záporákem filmu a my bychom jí měli zazlívat překážky, které vytváří hlavnímu hrdinovi. Ale díky vývoji postavy, o kterém jsem mluvil, má i on své důvody, proč se chová tak, jak se chová. Když tyto důvody vysvětlí, zdají se nám oprávněné a jeho chování pochopitelné. Možná právě tento rozměr postavy, který z něj dělá něco víc než jen stereotypního padoucha, nám umožňuje mu lépe porozumět.

Stejně jako ve filmu *ROZCHOD NADERA A SIMIN* je důležitý úhel pohledu dětí...

V tomto filmu jsou děti opět svědky. Pozorují potíže dospělých a jejich konflikty. Nejsou schopny pochopit složitost těchto potíží, a proto jsou v tomto filmu, stejně jako v předchozích, pouze zmatenými svědky všech událostí. Jejich vnímání problémů, kterými dospělí procházejí, je čistě emocionální. V tomto filmu je však Nazanin, Brahamova dcera, starší než ostatní děti a činí něco, co situaci ještě více komplikuje.

Většina postav komunikuje prostřednictvím sociálních médií. Je to v Íránu nový a vlivný fenomén?

Stejně jako všude na světě mají i v Íránu sociální média zásadní místo v životě lidí. Tento fenomén je poměrně nový, ale jeho vliv je takový, že je těžké si vzpomenout, jaký byl život před jeho vznikem. Moje osobní zkušenost mě vede k přesvědčení, že v íránské společnosti je to patrnější než jinde. Myslím, že to lze vysvětlit společensko-politickou situací v zemi.

Na konci každého z vašich filmů divák nedostane všechny odpovědi. Jste autorem, který si nechce vybírat?

Jak jsem již řekl, tyto společné rysy všech mých filmů nejsou záměrné. Tato

nejednoznačnost, téměř až záhadnost, přichází přirozeně během psaní a musím říct, že se mi to líbí. Díky tomuto aspektu je vztah mezi filmem a divákem trvalejší i po skončení projekce. Dává divákovi možnost o filmu více přemýšlet. Právě kvůli tomuto tajemnému rozměru mám při sledování *Rashōmon* vždy velké potěšení. Spojení nejednoznačnosti s příběhem pojednávajícím o každodenním životě je zajímavou výzvou.

**Znáte slavný citát Jeana Renoira: " Nejhorší na světě je, že každý má své důvody"?
Zdá se, že se vztahuje k většině postav filmu *Hrdina*...**

Rozhodně s ním souhlasím. Každý má své důvody, proč jedná tak, jak jedná, i když si tyto důvody neuvědomuje. Pokud jej požádáte, aby je vyjmenoval, nebude toho schopen. Tyto důvody nejsou křišťálově jasné a snadno shrnutelné. Jsou plné rozporů. V reálném životě může lidem trvat roky, než pochopí důvody svých činů, protože jsou hluboce zakořeněny v jejich minulosti. Kromě toho musím upřesnit, že si nemyslím, že z toho vyplývá, že všechny činy lze ospravedlnit. Nejde o legitimizaci, ale o pochopení. Pochopení neznámá legitimizaci. Tím, že známe důvody, které někoho vedly k činu, ho můžeme pochopit, aniž bychom rozhodovali v jeho prospěch.

Asghar Farhadi

Asghar Farhadi se narodil v roce 1972. Svůj první krátký film natočil ve 13 letech v rámci filmového spolku pro mládež (Iranian Youth Cinema Society) a než odešel na vysokou školu, režíroval pět dalších. V roce 1991 se zapsal na Teheránskou univerzitu, obor divadelní vědy, což ovlivnilo i jeho filmovou tvorbu. Svou magisterskou práci napsal o Haroldu Pinterovi a významu klidu a přestávek v práci dramatika. Po ukončení univerzity studoval v roce 1996

režii na Tarbiat Modares University. Současně psal rozhlasové hry a televizní seriály. Po absolvování režie začal Asghar Farhadi režírovat vlastní televizní seriály, mezi něž patří i A TALE OF A CITY (DASTANE YEK SHAHR).

V roce 2002 napsal a režíroval svůj první celovečerní film DANCING IN THE DUST (RAGHSS DAR GHOBAR). Film získal cenu za nejlepšího herce na Moskevském filmovém festivalu a cenu za nejlepší scénář a režii na Asijsko-pacifickém filmovém festivalu.

O rok později natočil Asghar Farhadi film BEAUTIFUL CITY (SHAHRE ZIBA), který se odchyloval od tehdejších pravidel kinematografie. Film vypráví příběh osmnáctiletého vraha, odsouzeného k trestu smrti, jehož život spočívá v rukou rodiny oběti. BEAUTIFUL CITY byl v roce 2012 distribuován ve Francii a vzbudil velký zájem na různých festivalech po celém světě. Film získal hlavní cenu na filmovém festivalu ve Varšavě.

V roce 2005 natočil Asghar Farhadi film HRA S OHNĚM (CHAHAR SHANBEH SOURI), který vypráví příběh iránské rodiny z pohledu její hospodyně.

O dva roky později vypráví Asghar Farhadi příběh skupiny přátel, kteří odjeli na dovolenou do severního Íránu. Když jeden z nich zmizí, celá skupina se ocitne ve složité situaci. Film O ELLY (DARBAREYE ELLY) byl současně promítán na filmovém festivalu v Berlíně a na filmovém festivalu Fajr v Teheránu. Film získal Stříbrného medvěda v Berlíně a Cenu za režii v Teheránu. O ELLY byl uveden do francouzských kin v září 2009 a dosáhl více než 100 000 návštěv.

Po tomto úspěchu se Asghar Farhadi pustil do psaní filmu ROZCHOD NADERA A SIMIN (JODAEIYE NADER AZ SIMIN), který v roce 2010 režíroval. Film si našel své diváky díky zachycení rodiny ze střední třídy, která se ocitla v krizi, jež nakonec vyústila v rozvod. ROZCHOD NADERA A SIMIN měl premiéru v Berlíně, kde byl oceněn tiskem i diváky. Film získal Zlatého medvěda za nejlepší film a dva Stříbrné medvědy za herecké obsazení. A to byl teprve začátek. Film obdržel více než 70 mezinárodních cen včetně jednoho Zlatého glóbu, jednoho Oscara a jednoho Césara. ROZCHOD NADERA A SIMIN se prodával po celém světě a na iránský film se setkal s nebývalým úspěchem. Ve Francii, kde byl promítán ve více než 250 kinech, dosáhl film více než jednoho milionu návštěvníků. V prosinci 2011 byl uveden v USA, kde se stal jedním z největších úspěchů cizojazyčného filmu. V roce 2012 byl Asghar Farhadi podle časopisu Time zařazen mezi 100 nejvlivnějších lidí na světě.

Mezi další ceny, které film ROZCHOD NADERA A SIMIN obdržel, patří: nejlepší cizojazyčný film na Mezinárodním filmovém festivalu v Durbanu, nejlepší film a scénář na Asijsko-pacifickém filmovém festivalu, nejlepší film na filmovém festivalu v Sydney, nejlepší režie na filmovém festivalu v Abú Dhabí...

Asghar Farhadi se poté s rodinou přestěhoval do Paříže, aby napsal nový scénář, jehož příběh odehrává mimo Írán. Hlavní hrdina Ahmad se vrací do Paříže, aby dokončil rozvod se

svou ženou Marií. Jeho návrat je donutí konfrontovat se se svou minulostí. Film MINULOST měl premiéru ve francouzských kinech v květnu 2013 a současně byl uveden do soutěže na festivalu v Cannes. Ve Francii zaznamenal více než milion vstupů a v Cannes získal za cenu za nejlepší herečku. Poté byl nominován na Zlatých glóbech a cenách César.

Asghar Farhadi se vrátil do Íránu v roce 2015, aby natočil film KLIENT (FORUSHANDE). Film byl dokončen na jaře 2016 a vybrán do soutěže na festivalu v Cannes. Asghar Farhadi získal cenu za nejlepší scénář a představitel hlavní role Shabab Hosseini cenu za nejlepšího herce. KLIENT byl uveden do kin ve Francii na podzim následujícího roku a zároveň v Íránu, kde se stal největším úspěchem Asghara Farhadiho. V únoru 2017 získal režisér svého druhého Oscara za nejlepší cizojazyčný film.

O několik měsíců později Asghar Farhadi odstartoval svůj další projekt s Penélope Cruz a Javierem Bardemem. Film VŠICHNI TO VĚDÍ (TODOS LO SABEN) se natáčel ve Španělsku a ve španělštině. Součástí hereckého obsazení byl i Argentinec Ricardo Darín. Film byl vybrán do soutěže a jako zahajovací film 71. ročníku filmového festivalu v Cannes. V den své premiéry byl uveden do kin a ve Francii zaznamenal více než 830 000 vstupů.

Nový film Asghara Farhadiho HRDINA (GHAHREMAN), natočený v Íránu, je režisérovy čtvrtým pokusem o získání Zlaté palmy. HRDINA je zároveň čtvrtým filmem produkovaným Alexandrem Mallet-Guyem a sedmým, který distribuoval ve Francii. K prvnímu setkání Alexandra Mallet-Guye a Asghara Farhadiho došlo v únoru 2009 v Berlíně, kde Alexandre Mallet-Guy objevil film O ELLY.

